

DOGOIĆ (1) *vb pf*

inf dogoić.

Sł stp, Cn brak, Linde XVIII w.

Zagoić, uleczyć do końca [czego]: Gdyż to iest obyczay wŹytkich dobrych lekarzow opátrzywŹy ránę ábo wrzod [...] dawa mu teŹ potym rádę/ náukę/ y plastry/ czymby potym on człowiek miał łobie dogoić rány oney łwey *RejPos* 327v.

Formacje pochodne cf GOIĆ.

BZ